

21.02.2015 - Kommer du til min fødselsdag?

Forventning

Straks Timmy vågnede, vidste han, at i dag var en ganske særlig dag. Han lå stille lidt og nød den tanke, inden han stod op og begyndte at gøre klar til den store dag. Skønt han allerede dagen forinden havde gjort alting fint, vasket og fejet sit hus, gik han alligevel i gang med at se det hele efter en ekstra gang og pynte med blomster og grene.

For fint skulle det være. Og fint var det. I flere dage havde han bagt de lækreste kager, han overhovedet kunne komme på, så nu kunne han vist godt begynde at sætte det hele frem. Det kunne jo ikke vare så længe, inden de kom. Til sidst manglede han kun at vaske sig og gøre sig ekstra fin.

For fin skulle han være. Og fin var han i sine nye bukser, sribede trøje og den røde sløjfe om halsen.

Om lidt ville de alle sammen dukke op. Han var parat og spændt. Ville de synge for ham, som de plejede? Havde de mon en lille gave med? Timmy var klar. Det kunne ikke vare længe. Han ventede. Og ventede.

Nå, det var da underligt, måske kom de den anden vej fra i dag. Han gik hen og spejdede ud ad vinduet på den anden side af huset.

Næh, heller ikke nogen. Minutterne sneglede sig af sted og blev til timer.

Det blev over middag. Havde de mon helt glemt ham og hvilken dag, det var i dag? Timmy kunne mærke, at hans humør blev lillebitte, og det følte med et så trist i hans hjerte.

Lige så stille listede han ind i sin seng, for på en gang blev han så frygtelig træt. Nu var der ingen tvivl. De havde glemt ham. De havde glemt hans fødselsdag.

Sang og hurra

I dag er det Timmys fødselsdag

Hurra- Hurra- Hurra...

Hvad er det for en lyd? Hvem er det, der synger, spiller og råber hurra?

Timmy må gnide sig i øjnene. Kan det virkelig passe? Udenfor hans dør står de alle sammen og vifter med flag. Til lykke, Timmy, råber de....

Og Timmys humør er pludselig ikke mere lillebitte, men kæmpestort, og hans lille hjerte svulmer af glæde. Så havde de alligevel husket ham.

Som I måske har gættet, er Timmy en kat, og historien er en, jeg mange gange har fortalt for mine børn, da de var yngre. Historien om katten Timmy, som glæder sig så meget til sin fødselsdag, men som dagen skrider frem, er sikker på, at alle hans venner har glemt ham, kunne få dem til at tudbrøle. Fortælle den skulle jeg alligevel.

Og skulle jeg i dag have få lyst til at minde dem om det, kan der stadig knibes en tåre over en kat, der var sikker på, at ingen kom til dens fødselsdag, fordi de havde glemt ham, eller måske fordi de ikke ville komme.

Og det er vel lige netop det, at mine børn og jeg ikke ret godt kan tåle.

Men de kommer jo, vennerne. Alle sammen. Da Timmys hjerte føles lillebitte, og ethvert håb er opgivet, dukker de op. De synger, råber hurra og fejrer ham efter alle kunstens regler og fødselsdagsforskrifter.

Alt ender således godt. Katten bliver fejret, så hans hjerte kan svulme og alle kagerne spises. Timmy er lykkelig, og mine børn og jeg kan tørre vores øjne med en lille klud.

Når børn inviterer

Historien om Timmy handler om en kat, og som mange andre historier om dyr, får også jeg denne til at ende godt.

Men som vi ved, har også børn fødselsdag en gang om året. Hvad vi også ved er, at den dag for de fleste børn er en stor dag. En særlig dag, hvor de ønskes til lykke, bliver sunget for og får gaver. En dag, hvor de på forskellig vis bliver fejret og får særlig opmærksomhed.

Men det jeg godt kender til, og som flere forældre, lærere og pædagoger den sidste tid har gjort opmærksom på er, at en del børn faktisk oplever at deres klassekammerater ikke kommer til fødselsdagen.

Her tales der ikke om de børn, der af forskellige grunde må melde afbud, fordi det ikke er muligt at komme, men om at fødselsdagsbørn oplever, at der af ti inviterede, kun dukker en enkelt eller to op til festen. Fødselsdagsbarnet og dets voksne troede altså de kom, da der jo ikke var sendt afbud.

Tilbage står et skuffet barn med et hjerte, der måske føles lige så lille som Timmys og en fornemmelse af at være glemt og så betydningsløs, at man ikke en gang gider fortælle, at man ikke kan komme. Så er det, jeg må finde den lille klud frem igen for at tørre mine øjne. Og vred bliver jeg også.

For når børn inviterer klassens piger, drenge eller alle til fødselsdag, må enhver, der overhovedet har mulighed for det se a komme. Og kan det ikke lade sig gøre, må der i det mindste meldes afbud.

Det kan børn ikke gøre selv. Så kære forældre. Hjælp jeres børn hermed, så et andet barn ikke behøver at stå i den situation, at der viser sig at dukke ingen eller nogle få op til dets fødselsdag.

Hjælp jeres børn, og unge mennesker med for den sags skyld, til at sætte sig ind i, hvordan det ville være, hvis det var dem. Måske historien om Timmy også kan bevæge jer og jeres.